

Arrest

**nr. 75 479 van 20 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-R. KANNAS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Belarussisch staatsburger van Belarussische origine. U werd geboren op 25 april 1972 in Maladziecna (Belarus).

In Belarus werd u vervolgd door een doodseskader nadat u bij de moord op uw broer aanwezig was. U verliet Belarus in 1999. Op 17 november 1999 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 9 oktober 2000 werd door deze dienst een beslissing tot weigering van verblijf genomen. Deze beslissing werd bevestigd door het Commissariaat-generaal op 30 maart 2001

omdat u geen geldige reden had voor uw afwezigheid op het Commissariaat-generaal. Uw beroepen tot schorsing en verwerping die u indiende bij de Raad van State werden op 6 november 2002 verworpen. U diende op 19 juli 2004 een tweede asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Opnieuw werd er door die dienst een beslissing tot weigering van verblijf genomen op 30 juli 2004. Op 20 september 2004 bevestigde het Commissariaat-generaal de beslissing van weigering van verblijf. Op 25 maart 2010 ging u naar de Belarussische ambassade in Brussel om een nieuw paspoort aan te vragen. Later vernam u telefonisch dat u geen paspoort kreeg wegens uw vroegere problemen in Belarus. In oktober 2010 kwam u te weten dat u geseind stond op de website van Interpol. Op 21 oktober 2010 diende u een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: twee opsporingsberichten van Interpol, uw geboorteakte, een internetartikel, een apostille en een akte van bekendheid.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw derde asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste en tweede asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (CGVS 16/11/2011, p. 3-4). Het Commissariaat-generaal moet echter opmerken dat de door u in het kader van uw derde asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivatie van de beslissing die ik op 20 september 2004 ten aanzien van u nam in het kader van uw tweede asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

U legde twee opsporingsberichten van Interpol, uw geboorteakte, een internetartikel, een apostille en een akte van bekendheid voor.

Uw geboorteakte geeft enkel informatie over uw identiteit, en niet over de problemen die u in Belarus zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten. U verklaarde dat u uw geboorteakte altijd in België bij zich heeft gehad (CGVS 16/11/2011, p. 5). Niettemin toonde u dit document pas bij uw derde asielaanvraag aan de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u onder drie verschillende namen asiel aanvroeg in België, F. V. (...), Z. V. (...) en O. V. (...). U verklaarde dat u de andere namen gebruikte omdat u eventuele vervolgingen door het doodseskader van de Belarussische president vreesde (CGVS 16/11/2011, p. 3). Het feit dat u onder drie verschillende namen asiel aanvroeg, voorspelt weinig goeds over de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u ingediende apostille, d.d. 21 maart 2008, werd afgegeven in de stad Omsk (Russische Federatie). De akte van bekendheid van de heer F. V. (...), d.d. 16 december 2010, is een Belgisch notarieel document. Deze documenten bevatten enkel identiteitsgegevens. Ze bewijzen niets over de problemen die u in uw land van herkomst zou hebben gekend en die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van herkomst te verlaten.

De twee opsporingsberichten van Interpol stellen dat V. A. (...) wordt gezocht om verschillende redenen, waaronder georganiseerde misdaad en ontvoering. U wist niet zeker sinds wanneer u gezocht wordt maar u dacht vanaf 1999 of 2000. Het internetartikel, d.d. 5 juli 2010, vermeldt dat u samen met vijftien andere mensen als onderdeel van de operatie "infrarood" gezocht wordt op verzoek van de Belarussische autoriteiten. Buiten deze documenten van Interpol beschikt u over geen andere aanwijzingen dat u weldegelijk zou gezocht worden. U wist niet waarom u verdacht wordt van de misdrijven die in de documenten van Interpol vermeld worden (CGVS 16/11/2011, p. 6).

In het kader van uw tweede asielaanvraag diende u een document in waaruit zou blijken dat F. V. (...) zich in het Belarussisch register voor gezochte criminelen zou bevinden. Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat dit document echt was (CGVS 8/9/2004, p. 2). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dan weer dat de familienaam in dit document werd gewijzigd. Hierna stelde u dat u dit document zelf had aangemaakt (CGVS 16/11/2011, p. 5). Door deze vervalsing en tegenstrijdigheid met eerdere verklaringen ontstaat verdere twijfel over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat de hoofdreden van uw problemen het feit is dat u ooit getuige was van de moord op uw broer (CGVS 16/11/2011, p. 2 en 6). U kon echter geen enkel begin van bewijs voorleggen van het feit dat uw broer vermoord werd of dat u getuige was van deze moord (CGVS 16/11/2011, p. 7).

Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde u dat uw andere documenten thuis zijn achtergebleven. U wist niet of uw documenten bij de KGB waren of in brand vlogen (CGVS 8/9/2004, p. 14). In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u dat uw paspoort en alle bewijzen bij u thuis in Belarus in brand schoten (CGVS 16/11/2011, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarenboven is het opvallend dat u zich in maart 2010 zelf vrijwillig ging aanmelden bij de Belarussische ambassade in Brussel om een nieuw paspoort aan te vragen. U zou er een gesprek met de consul hebben gehad en een formulier met uw persoonlijke gegevens voor een nieuw paspoort hebben ingevuld en ingediend (CGVS 16/11/2011, p. 4, 8 en 9). Het feit dat u in maart 2010 een

paspoort ging aanvragen bij de Belarussische autoriteiten in België, terwijl u beweert dat u sinds 1999 of 2000 door diezelfde autoriteiten wordt gezocht en dat de Belarussische autoriteiten zelfs Interpol contacteerden om u op te sporen (CGVS 16/11/2011, p. 6), doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de gegrondheid van de vervolgingsvrees die u tegenover de Belarussische autoriteiten zou gekend hebben.

Tevens verklaarde u dat uw moeder recent nogmaals werd opgeroepen (CGVS 16/11/2011, p. 6). U wist echter niet wanneer uw moeder voor het laatst werd opgeroepen, terwijl ze u bij uw laatste telefoongesprek meedeelde dat ze opnieuw was opgeroepen. Tevens wist u niet door wie en in welke hoedanigheid uw moeder werd opgeroepen (CGVS 16/11/2011, p. 9). Er kan niettemin verwacht worden dat u hierover meer informatie zou kunnen verschaffen, temeer daar deze oproepingen volgens u in het kader van uw eigen vervolging kaderden (CGVS 16/11/2011, p. 9). Bovendien kan u geen begin van bewijs met betrekking tot deze oproepingen voorleggen, hoewel uw moeder volgens uw verklaringen voor 2004 minstens één keer per maand werd opgeroepen (CGVS 16/11/2011, p. 9-10).

Volledigheidshalve vermeld ik dat u stelde dat u in 1997 zes maanden werd opgesloten na een incident in een discotheek. U verklaarde echter dat deze opsluiting niet de reden vormde waarom u uw land van herkomst uiteindelijk verliet en naar België kwam (CGVS 16/11/2011, p. 7-8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en tevens van de materiële motiveringsplicht en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verzoekende partij voegt eraan toe dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar reeds bij haar eerdere asielaanvragen voorgehouden asielrelaas. Dit initieel voorgehouden asielrelaas werd door verwerende partij bij beslissing van 20 september 2004 ongeloofwaardig bevonden en dit mede op basis van flagrante tegenstrijdigheden betreffende het getuige te zijn geweest van de moord op haar broer.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas door verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvragen te herstellen.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

2.2.5. Waar verzoekende partij onder verwijzing naar de door haar bijgebrachte geboorteakte benadrukt haar identiteit onomstotelijk te hebben bewezen, merkt de Raad op dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet uitspreekt over de identiteit van verzoekende partij, doch enkel aangaande dit document motiveert dat het geen informatie verschaft over de door haar voorgehouden problemen in haar land van herkomst, wat door verzoekende partij niet wordt tegengesproken.

2.2.6.1. Verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift te vrezen door de Wit-Russische autoriteiten te zullen worden uitgeschakeld daar zij getuige was van de liquidatie van politieke tegenstanders, in het bijzonder haar broer. Het is dan ook een uiterst menselijke reactie dat zij uit vrees voor de efficiënt werkende Wit-Russische inlichtingendienst, die ook in het buitenland infiltreert, aanvankelijk haar ware identiteit in België verzweg en derhalve tweemaal onder een valse naam asiel heeft aangevraagd, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. De Raad oordeelt evenwel dat voormelde verschoningsgrond totaal niet kan worden aanvaard daar uit de beslissing van verwerende partij van 20 september 2004, in het kader van de tweede asielaanvraag, duidelijk blijkt dat aan het meest wezenlijke element van het voorgehouden asielrelaas, met name het getuige zijn van de liquidatie van haar broer, op basis van flagrante tegenstrijdigheden geen geloof kan worden gehecht waardoor aan de hieruit resulterende vrees voor de Wit-Russische autoriteiten en de eraan gekoppelde noodzaak zijn identiteit te verbergen niet de minste geloofwaardigheid kan worden toegekend.

2.2.7. Het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij niet motiveert waarom de door haar bijgebrachte documenten van Interpol niet vermogen de geloofwaardigheid van haar relaas te herstellen, mist feitelijke grondslag. Verwerende partij geeft immers duidelijk aan op welke gronden verzoekende partij internationaal geseind staat – wat geen verband houdt met het door haar voorgehouden asielrelaas dat bovendien om voormelde redenen volstrekt ongeloofwaardig werd bevonden

– en voegt eraan toe dat verzoekende partij over geen andere aanwijzingen beschikt dat zij wel degelijk gezocht wordt. Verwerende partij kan derhalve enkel akte nemen van het gegeven dat verzoekende partij op grond van diverse strafrechtelijke misdrijven via Interpol internationaal is geseind.

Ten slotte oordeelt de Raad dat de bewering van verzoekende partij in het verzoekschrift dat haar bezoek aan de Wit-Russische ambassade in maart 2010 tot gevolg had dat zij via Interpol werd geseind elke geloofwaardigheid mist. Verzoekende partij beweert zich om deze reden haar bezoek aan haar ambassade te beklagen en benadrukt dat het geen toeval kan zijn dat zij enkele maanden na dit bezoek "*interpol geseind geraakte*". De Raad wijst erop dat op het door verzoekende partij bijgebracht Interpol-bericht (administratief dossier, stuk 14, deel 1) duidelijk wordt aangegeven dat de gegevens van verzoekende partij op de Interpol-site voor het laatst werden aangepast op 16 december 2004. De door verzoekende partij beweerde chronologische samenloop tussen haar bezoek aan de ambassade en het geseind worden, is derhalve strijdig met de objectieve gegevens zoals door verzoekende partij zelf bijgebracht. Deze vaststelling versterkt de bevinding dat aan het door verzoekende partij voorgehouden relaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Verwerende partij komt terecht tot de vaststelling dat de door verzoekende partij aangebrachte nieuwe gegevens niet vermogen het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van dit relaas laat niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT